

→ In Francesca Molletts *Short cut* (links) herkennen we de verfstroken van de huisschilder. *Spokes* (rechts) is haar beste werk. BEELD PETER MALLET

Je voelt dat er aan de composities van grove toetsen iets 'echts' ten grondslag ligt

Spokes. Hier wordt het streperige licht gevangen in een hoekige draaikolk waarin geel, blauw en bruintinten om voorrang strijden. Het contrast met de donkere ondergrond accentueert de beweeglijkheid. Maar midden in al dat drama zorgt een lichtgroen rechthoekig blokje voor rust.

Short cut en *Spokes* zijn flinke lellen van schilderijen, meer dan twee meter hoog. Maar Molletts overtuigingskracht staat los van formaat. Ook met haar veel kleinere doeken weet ze te overtuigen. Zoals *Halves*, het titelwerk van deze expositie. Met die term wil de kunstenaar de splijtende of verdubbeldende kwaliteit van reflectie aanduiden. Het gaat eigenlijk om iets wat ongrijpbaar is en extreem veranderlijk – één wolkje voor de zon of een vrachtwagen die op de gracht voorbijrijdt en het vlekkenpatroon is alweer helemaal anders. De kunstenaar had er natuurlijk voor kunnen kiezen een heel goede foto te maken en die exact na te schilderen, maar dan was het resultaat beperkt geweest tot de reproductie van een reflectie. Juist door haar doorwerkte verfbehandeling komt ze dicht bij de essentie van die weerspiegeling, die een spel is tussen licht en pigment op een Amsterdamse voordeur.

Francesca Mollett, *Halves*, Grimm Gallery, t/m 22/7

Expositie Francesca Mollett Weerspiegelingen in voordeuren

Amsterdams vervormd licht in de hoofdrol

Francesca Mollett schildert de reflectie van licht in de lak van voordeuren van grachtenpanden. In *Halves* resulteert dat in dynamische composities op de rand van abstractie.

Edo Dijksterhuis
AMSTERDAM

L opend door het centrum van Amsterdam kan de aandacht van buitenlandse bezoekers door van alles en nog wat worden gegrepen: van bruine kroegen tot bruggen en het alomtegenwoordige fietsverkeer. Voor de Britse Francesca Mollett zijn het voordeuren die het 'm doen. Om precies te zijn: de goed in de lak gestoken exemplaren die toegang geven tot grachtenpanden. Bij haar eerste bezoek aan de stad viel de kunstenaar meteen voor de manier waarop de boten op het water, en het water zelf, weerkaatsen in het spiegelende voordeuropervlak, voorbijgangers als in een

lachspiegel vervormd raken en vooral veel ze voor het licht dat erop uiteenslaat in scherpe splinters en diffuse wolken.

Dat licht speelt een hoofdrol in Molletts schilderijen, die voor het eerst te zien zijn bij Grimm Gallery. In haar nog niet zo lange carrière – Mollett studeerde in 2020 af aan de Royal College of Art in Londen – schilderde ze al de schittering in putten, grotten en tunnels. Ook zette ze lichtgevende korstmossen op het doek en koos ze tijdens een werkperiode in Italië vuurvliegjes tot onderwerp.

Verf die verf imiteert

Niet dat je die herkent in haar uiteindelijke schilderijen. Van de deuren die nu bij Grimm worden getoond, is soms een rechthoekig paneel te identificeren, maar het geheel oogt behoorlijk amorf. Toch voel je dat er aan de composities van grotendeels grove toetsen iets 'echts' ten grondslag ligt. Dit is geen totale abstractie, geen schilderkunst die enkel en alleen zichzelf wil zijn en niets wil voorstellen.

Maar het lijntje naar de materiële wereld is dun en wordt tijdens het werkproces bewust steeds verder uitgedund totdat het bijna is opgelost. Het beeld dat de kunstenaar op straat met haar telefoon snapshotachtig vastlegt, schetst ze eerst in hoog tempo met houtskool op het canvas. Daaroverheen legt ze een laagje verdunde olieverf en snel drogende acrylverf. Die handeling herhaalt ze een flink aantal keren, soms met een paletmes, soms met kwast of een stuk stof. De reflectie in de voordeur verandert gaandeweg van uiterlijk: de vervorming vervormt en de verf neemt het over. Totdat je plots de golfjes van het grachtenwater weer herkent. Of de verfstroken van de huisschilder, die de deur van zijn glanzende oppervlak heeft voorzien – verf die verf imiteert.

Ongrijpbaar en veranderlijk

Dat laatste gebeurt in *Short cut*, dat met zijn titel een gemakzuchtige haastklus van de ambachtsman lijkt te suggereren. Schuin ertegenover hangt het allerbeste werk uit de tentoonstelling:

Niet te missen

Ryan Gander

Voor *I'm at 4%*, zijn zesde solotentoonstelling bij Annet Gelink Gallery, vulde Ryan Gander de ruimte met objecten die doorgaans niet als 'kunst' worden aangemerkt. Dat begint met een uitvergrote pagina uit een commentaarboek aan de muur, met commentaren op een eerdere tentoonstelling van Gander. Er hangen ook spiegelende stalen platen, die hoofdstukken zijn van een nog niet gepubliceerde dichtbundel. Verspreid over de vloer staan handgemaakte wijnglazen, als stille getuigen van de vernissage. Ook ligt er een *animatronic* kat te slapen. Annet Gelink Gallery, Laurierstraat 187-189, t/m 22/7.

Daniel Arsham

Wandering geeft een inkijkje in een postapocalyptische toekomst waarin alles wat we kennen is veranderd in een archeologisch overblijfsel. De 'mythische hedendaagse archeologie' van de Amerikaan Daniel Arsham, die elementen van romantiek vermengt met popart, tast verouderde vormen aan en verandert peperdure auto's en polshorloges in archeologische objecten. Galerie Ron Mandos, Prinsengracht 282, t/m 9/7.

Joana Schneider

De kunstenaarszussen Joana en Leonie Schneider, beiden vertegenwoordigd door Rade-

makers Gallery, sturen elkaar regelmatig memes. 'If you know who she is, it's time for Botox': de cynisch bedoelde meme die Joana aan Leonie stuurde, was de kiem en is nu ook de titel van Joana's solotentoonstelling over Polly Pocket, de plastic aankleedpoppetjes die in 1989 op de markt kwamen. Schneider vervaardigde een schitterende collectie kleertjes en accessoires van afgedankte touwen en restgaren, de materialen die sinds haar afstuderen haar medium vormen. Rademakers Gallery, KNSM-Laan 291, t/m 22/7.

Semâ Bekirović

In haar sciencefictiondocumentaire *Once an Alien* gaat Semâ Bekirović met haar vader Mirza in Bosnië en Herzegovina op zoek naar hun wortels. Reizend in een camper door ontzagwekkende landschappen ontvouwt zich een beeld van een man met een versplinterd verleden. Maar de film schetst bovenal de band tussen vader en dochter, en het belang van verbeeldingskracht en vindingsrijke voor hen beide. Mirza werd uitvinder; zijn creativiteit werd een overlevingsmechanisme. Rozenstraat – a rose is a rose, Rozenstraat 59 (Once an Alien start op vaste tijden, op donderdag, vrijdag en zaterdag om 13.30, 15.00 en 16.30 uur), t/m 29/7.

Jan Pieter Ekker